

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 бр. 713/19
13.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Зорице Смирчић, председника већа, Зорице Вељић и Невенке Калуђеровић, чланова већа, у парници АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене Опште болнице “Стефан Високи” из Смедеревске Паланке, улица Вука Караџића бр. 147, ради утврђења, одлучујући о изјављеној жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани – Судска јединица у Смедеревској Паланци П1.бр. 191/17 од 17.08.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.03.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани – Судска јединица у Смедеревској Паланци П1.бр. 191/17 од 17.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани – Судска јединица у Смедеревској Паланци П1.бр. 191/17 од 17.08.2018. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље па је утврђено да је тужиља засновала радни однос на неодређено време код тужене почев од 08.02.2011. године што је тужени дужан да призна и трпи, па је обавезан тужени да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време почев од 08.02.2011. године и да тужиљу врати на рад и распореди је на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и радним способности, стеченој радом све у року од 8 дана од пријема пресуде. Ставом другим изреке поништено је решење о отказу уговора о раду бр. 659 од 07.02.2011.године, којом је тужиљи отказан уговор о раду бр. 5357 од 10.11.2010. године. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име нужних парничних трошкова исплати износ од 308.250,00 динара са

законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате а у року од 8 дана.

Против наведене пресуде тужени је благовремено уложио жалбу из свих законских разлога.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних чланом 372 ЗПП (“Сл.гл. РС”, бр. 125/04, 111/09) у вези члана 506 став 1 ЗПП (“Сл.гл. РС”, бр. 72/11) Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао да је жалба неоснована.

Пресудом Основног суда у Смедереву – Судска јединица у Смедеревској Паланци П1.бр. 598/11 од 01.06.2012. године којом му је одбијен тужбени захтев тужиље којом је тражила да се утврди да је незаконит и да је засновала радни однос на одређено време код тужене почев од 08.02.2011. године што је тужена дужна да призна и трпи и да обавезе да са тужиљом закључи уговор о раду почев од 08.02.2011. године и да је врати на рад и распореди на радном месту које одговара њеној стручној спреми, знању и радној способности стечене радом, као и да поништи решење о отказу уговора о раду бр. 659 од 07.02.2011. године и обавезе тужену да са тужиљом закључи уговор о раду почев од 08.02.2011. године, врати на рад и распореди на радном месту које одговара њеног стручној спреми, знању и радној способности стеченој радом с тим да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1.бр. 6850/12 од 11.12.2014. године ставом првим изреке укинута је првостепена пресуда у делу става првог изреке који се односи на закључење уговора о раду и распореду и одбачена је тужба тужиље да се тужена да са туженом закључи уговор о раду почев од 08.02.2011. године као и да се распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и радној способности стеченој радом. Ставом другим изреке потврђена је првостепена пресуда у осталом делу става првог и у делу става другог изреке који се односи на тужену, а жалба тужене у том делу је одбијена као неоснована. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље да се обавезе тужени да јој накнади трошкове парничног поступка по жалби од 18.000,00 динара.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 бр. 1613/15 од 22.06.2016. године укинута је пресуда Апелационог суда у Београду Гж1.бр 6850/12 од 11.02.2014. године.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је засновала радни однос код тужене на одређено време у трајању од три месеца, а на основу уговора о раду бр. 5329 од 02.12.2008. године и то почев од 01.12.2008. године на пословима кројача. У периоду од фебруара 2009. године до фебруара 2011. године тужена је закључила са туженом више уговора о раду на одређено време (23.02.2009. године, 26.05.2009. године, 01.07.2009. године, 21.10.2009. године, 23.11.2009. године и 10.11.2010. године). Закључењем наведеним уговора о раду претходило је доношење решења од стране тужене о престанку радног односа тужиљи отказом уговора о раду (23.02.2009. године, 25.05.2009. године, 01.07.2009. године, 21.10.2009. године, 23.11.2009. године, 10.11.2010. године и 07.02.2011. године). Тужиља није оспоравала решење о отказу уговора о раду која су донета осим последњег, побијано решење бр. 659 од 07.02.2011. године којим је тужиљи престао радни однос са 08.02.2011. године. Тужиља није

радила пет радних дана након истека времена трајања радног односа по уговору о раду бр. 5357 од 11.10.2010. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је имао у виду да је тужила са туженим закључила уговор о раду на одређено време бр. 5662 од 23.11.2009. године а који уговор је закључен почев од 01.12.2009. године до повратка запослене СС са дужег боловања, која је обављала послове кројача по уговору у раду од 09.05.1997.године. СС је преминула _ године а како је наведени уговор закључен управо ради замене те раднице до њеног повратка са боловања и како је током поступка утврђено да је тужили радни однос по уговору од 23.11.2009. године престао тек 08.11.2010. године (отказом уговора о раду бр. 5356 од 10.11.2010. године) тј. након 14 радних дана од дана смрти СС и имајући у виду да је тужила наставила рад и после тога обзиром да је требало да је тужена имала повећан обим послова, па је у договору са тужиљом одлучено да настави са радом.

Из свих изведених доказа произилази да је тужила код туженог радила без прекида од 02.12.2008. године до 08.02.2011. године те како је радни однос успостављен ради замене привремено одсутног запосленог његово трајање није ограничено временском јединицом од 12 месеци већ дужином одсутности, због чега радни однос на одређено време може трајати и више година, а толико траје и одсутност запосленог. Имајући у виду наведено уговор о раду на одређено време од 23.11.2009. године фактички је престао 18.10.2010. године односно даном смрти покојне СС коју је замењивала тужила. Када је тужили отказан уговор о раду од 23.11.2009. године са даном престанка радног односа 08.11.2010. године, закључен је нови уговор о раду бр. 5357 од 10.11.2010. године са почетком рада од 09.11.2010. године. Доносећи ожалбену пресуду првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право а за своју одлуку дао разлоге које у свему прихата Апелациони суд у Београду.

Из напред наведеног произилази да је тужила радила на истоврсним пословима – кројача код тужене дуже од 12 месеци (од 23.11.2009. године до 08.02.2011. године чиме су испуњени услови за прерастање радног односа из одређеног на неодређено време по одредби члана 37 став 1 Закона о раду (“Сл.гл. РС”, бр. 24/05, 54/09), који прописује да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла које траје одређено време и слично, за време трајања тих потреба с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци, док је ставом 4 истог члана прописано да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос, па је првостепени суд, супротно тврдњи жалбе донео правилну одлуку као да је усвојио тужбени захтев тужиле и утврдио да је тужила засновала радни однос на неодређено време код тужене почев од 08.02.2011. године и обавезао тужену да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време почев од 08.02.2011. године као и да врати тужилу на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и радној способности стеченој радом.

Како је првостепени суд донео одлуку којом је утврдио да је тужили незаконито

престао радни однос а тужила је тражила и враћање на рад одлучено је да се усвоји овај део тужбеног захтева. Реинтеграција односно враћање запосленог на рад огледа се у његовом поновном укључењу у процес рада а ту обавезу дужан је да испуни послодавац. Како је тужила постављеним тужбеним захтевом тражила и поништај решења о отказу уговора о раду као и обавезивање туженог да је врати на рад и да је расподели на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и радним способностима стеченим на раду, суд је усвојио и овај тужбени захтев.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде јер је донета правилном применом правила из члана 153 и 154 ЗПП.

На основу изложеног, применом одредби члана 376 став 1 ЗПП (“Сл.гл.РС”, бр. 125/04, 111/09), у вези члана 506 став 1 ЗПП (“Сл.гл. РС”, бр. 72/11), одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа – судија
Зорица Смирчић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић